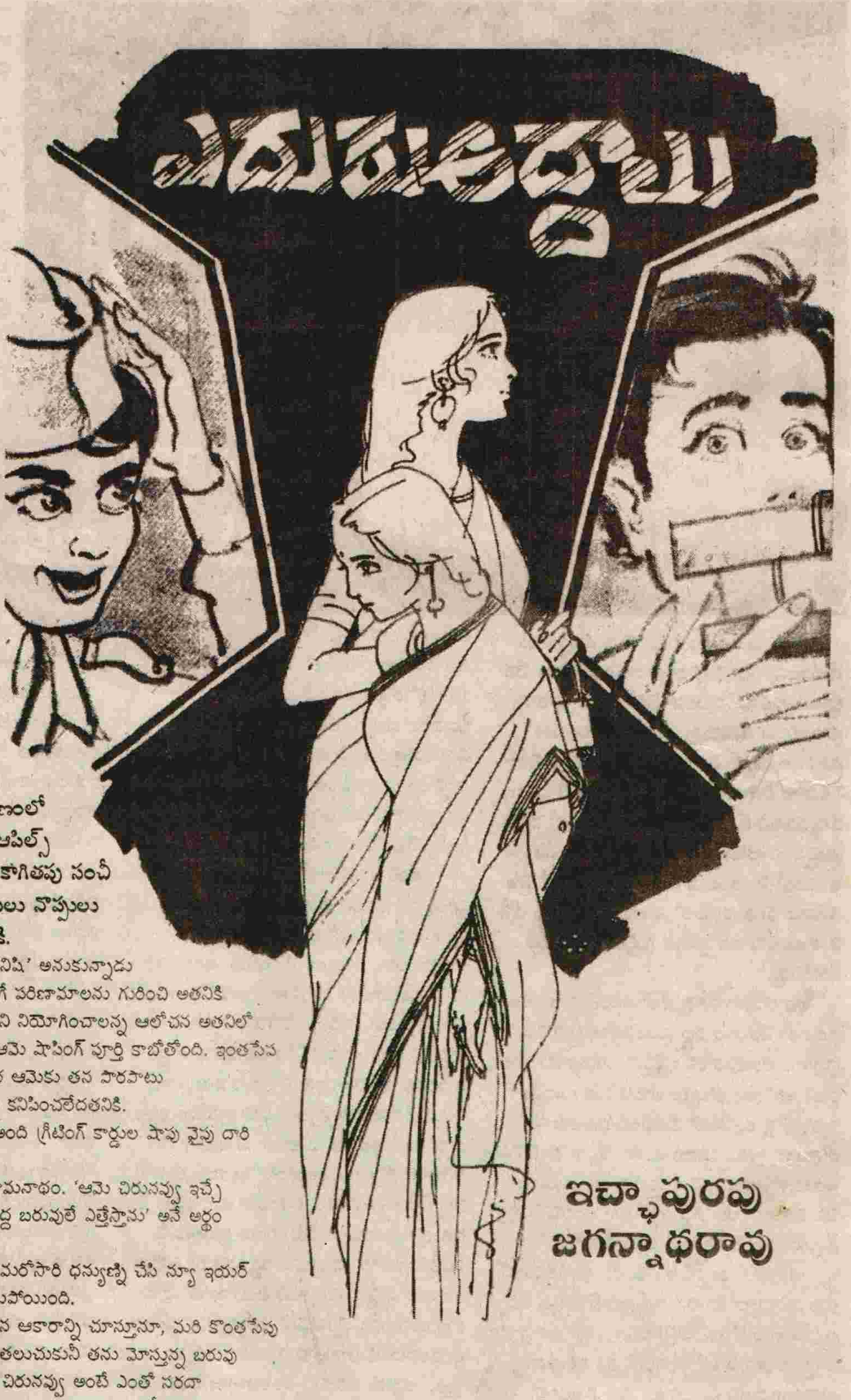

ఎదురద్దాలు

ఇచ్ఛాపురపు
జగన్నాథరావు

న్యూ మార్కెట్‌లో ఉష కొన్న సామానులన్నీ ఆరు పేకెట్లయ్యాయి. ఆమె కొనుక్కున్న కాస్మటిక్స్ పేకెట్స్ రెండు, చీరల దుకాణంలో తయారైన పేకెట్లు మూడు, ఆపిల్స్ మూడు కిలోలు కట్టిన పెద్ద కాగితపు సంచీ ఒకటి అన్నీ మోసేసరికి చేతులు నొప్పులు పెడుతున్నాయి రామనాథానికి.

'ఈమె చాలా ఖర్చు మనిషి' అనుకున్నాడు మనస్సులో, బయటికి అంటే కలిగే పరిణామాలను గురించి అతనికి తెలుసును కనక. అదీగాక; కూలీని నియోగించాలన్న ఆలోచన అతనిలో కలగలేదు సకాలంలో. ఇప్పుడు ఆమె షాపింగ్ పూర్తి కాబోతోంది. ఇంతసేపగా ఈ భారం వహించి చిట్టచివర ఆమెకు తన పొరపాటు తెలియజెయ్యడంలో మంచి ఏమీ కనిపించలేదతనికి.

"బరువుగా ఉన్నాయా?" అంది గ్రీటింగ్ కార్డుల షాపు వైపు దారి తీస్తూ.

"అబ్బే! లేదు" అన్నాడు రామనాథం. 'ఆమె చిరునవ్వు ఇచ్చే బలంతో ఇంతకన్న చాలా పెద్దపెద్ద బరువులే ఎత్తేస్తాను' అనే అర్థం వచ్చేలాగ.

ఆమె చిరునవ్వుతో అతన్ని మరోసారి ధన్యుణ్ని చేసి న్యూ ఇయర్ కార్డ్స్ చూడటంలో నిమగ్నం అయిపోయింది.

కొద్దిక్షణాలు ఆమె అందమైన ఆకారాన్ని చూస్తూనూ, మరి కొంతసేపు ఆమె చిరునవ్వులోని అందాలను తలుచుకునీ తను మోస్తున్న బరువు మరిచిపోయాడు రామనాథం. ఆ చిరునవ్వు అంటే ఎంతో సరదా అతనికి. రెండేళ్లనించి ఎన్నోసార్లు చూసినా, తనకి ఎప్పటికీ తనివి

తీరదు. ఆమె వయస్సుతోపాటు చిరునవ్వూ, సౌందర్యమూ ఉత్కర్ష పొందుతున్నాయి.

మరో పది నిముషాల తరువాత ఆమె మందహాసంతో, "సారీ! పోదాం, పదండి!" అనడంతో స్వప్నలోకాల నించి న్యూ మార్కెట్ దుకాణాల మధ్యకి వచ్చి, బయటికి నడిచాడు రామనాథం. అతను సామానులు బరువుగా ఉన్న సంగతి పూర్తిగా మరిచేపోయాడు.

కారు పార్కుదాకా ఆమె వెనకాల నడిచి ఆమె కారు తలుపు తియ్యగానే వెనకసీట్లో సామానులు చక్కగా సర్దిపెట్టి నిలబడ్డాడు. ఉష కారు స్టార్టు చేసి, "నాతో వస్తారా?" అంది.

"థాంక్స్. నేను రాను, కొంచెం పని ఉంది!" అని ఆమె వైపు చూసి చిరునవ్వు నవ్వి, కారు తలుపు జాగ్రత్తగా వేశాడు రామనాథం. కారు తలుపులు బాదడం అంటే ఆమెకి కోపం. ఆ సంగతి అతనికి బాగా తెలుసును.

ఆమె విలాసంగా నవ్వుతూ కారులో వెళ్లిపోయింది.

ఆ వైపే చూస్తూ నిలబడ్డ రామనాథానికి భుజం మీద పడ్డ చెయ్యి మళ్లీ తెలివి తెప్పించింది.

తల తిప్పి చూశాడు రామనాథం. క్షణమాత్రం అతనికి ఎవరో తెలియలేదు.

"నేనోయ్! రమణమూర్తిని... జ్ఞాపకంలేదూ?"

"నువ్వు... మీరు... రమణమూర్తి?..." నత్తిలాగా అన్నాడు.

"అవును. ఇద్దరం మీ ఎలమంచిలి బడిలో అయిదోఫారం చదువుకున్నాం. జ్ఞాపకం లేదూ?"

"ఓం... మీరు..."

రమణమూర్తి నవ్వాడు. "మీరేమిటోయ్! అంత గౌరవం చెయ్యకు. కలియక కలియక ఈ మహానగరంలో చిన్ననాటి స్నేహితుడివి కలిశావు. ఏం చేస్తున్నావ్?"

ఈసారి తేరిపార చూశాడు రామనాథం అతని వేపు. తెల్లటి పంట్లాం, టెరిలిన్ బుష్ షర్టు. ఆరడుగుల ఎత్తు. చాలా ఆరోగ్యంగా కనిపిస్తున్నాడు రమణమూర్తి. అతనికి పాతరోజులు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. అప్పుడతను స్కూల్లో పేరుమోసిన రౌడీగా ఉండేవాడు. ఆటల్లో ఫస్టూ, చదువులో లాస్టూను.

"ఇక్కడే ఒక ఫర్మ్‌లో ఉంటున్నాను, ఏషియాటిక్ ట్రేడ్స్‌లో."

"ఉండడం ఎక్కడ?"

"భవానీపూర్‌లో. నువ్వు?"

రమణమూర్తి నవ్వాడు. ఎందుకో అర్థం కాలేదు రామనాథానికి.

"నేను... మెకంజీ కంపెనీలో పని చేస్తున్నాను, తెలుసుగా? ఫెయిర్లీ ప్లేసులో."

అతనెందుకు నవ్వాడో ఈసారి అర్థం అయినంది రామనాథానికి. ఇక్కడ ఉన్న పెద్ద కంపెనీల్లో అది చాలా ముఖ్యమైనది. క్షణమాత్రం

ఈ కథను ఆంధ్రప్రభ సచిత్రవారపత్రిక 17.5.1967 సంచికలో ప్రచురించాము.

ఈర్ష్య లాంటి భావం అతన్ని ఆవరించింది. ఈ మొద్దబ్బాయికి అంత మంచి కంపెనీలో ఉద్యోగం!

మరుక్షణం రమణమూర్తి ఆకృతి అతనికి బుద్ధి చెప్పింది. ఆ వ్యక్తిత్వంతో అతను ఏ ఉద్యోగానికైనా సరిపోతాడు. అతని పక్కన తన అయిదడుగుల ఆరంగుళాల ఎత్తు సిగ్గు కలగజేస్తోంది.

నిజమే! ఆ రోజుల్లోనే వాడి పెంకెతనాన్ని అంతనీ సహించి మాస్టారు తరచు అనేవారు "ఒరేయ్! వీడు పోలీసులోనో, మిలిటరీలోనో చేరితే చాలా గొప్పవాడైపోతాడురా!" అని. ఈనాడు సంపూర్ణంగా కాకపోయినా, మాస్టారి మాటలు నిజమైపోయాయి.

"వెరీ గుడ్!" అన్నాడు రామనాథం చివరికి.

మళ్లీ నవ్వాడు రమణమూర్తి. రామనాథానికి హఠాత్తుగా జ్ఞాపకం వచ్చింది స్కూల్లో తనను తరచు హేళన చేస్తూ ఉండేవాడు ఇతను. ఒకసారి తను ఫుట్‌బాల్ ఆడడానికి వెడితే తాను కొంచెం పరాకుగా ఉన్నప్పుడు తన వీపుకి గురి చేసి బంతి గట్టిగా తన్నాడు. బోర్లాపడి లేస్తుంటే రమణమూర్తి సరీగా ఇలాగే నవ్వాడు.

అలాగ ఎన్నోసార్లు చిన్నచిన్న విషయాల్లో తనను అతను ఏడిపిస్తూ ఉండేవాడు. అదీకాక రమణమూర్తి దగ్గర ఖర్చులకు చాలా డబ్బులుండేవి. తన దగ్గర ఉండేవి కావు. ఒకనాడు-తనకు బాగా జ్ఞాపకం-తనూ రమణమూర్తీ ఏదో సినిమాకి వెళ్లి అక్కడ కలిశారు.

ఇంటర్వెల్‌లో ఇద్దరూ బయటికి వచ్చారు. అన్నం తినకుండా వచ్చాడు తను. బాగా ఆకలి వేస్తోంది. కానీ టికెట్ డబ్బులు మాత్రమే ఇచ్చి పంపింది అమ్మ. పకోడీలు కొనుక్కునేందుకు ఏమీ లేదు తన దగ్గర.

కనీసం మంచినీళ్లు తాగితే దాహంతోపాటు ఆకలి కూడా శాంతిస్తుందని దుకాణం దగ్గరకు వెళ్లాడు రామనాథం. కనీసం పకోడీలైనా కొంటేగానీ మంచి నీళ్లు ఇవ్వరు దుకాణంవాళ్లు. అతనికి ఆ మాటే కచ్చితంగా చెప్పడంతో చిన్నబుచ్చుకుని ఇవతలికి వచ్చాడు.

అక్కడ నిలబడి జరిగినదంతా విన్న రమణమూర్తి తనను చూసి ఇలాగే నవ్వాడు-పకోడీలు కొనుక్కోడానికి వెడుతూ. ఆ తరవాత బయట నూతి దగ్గరకి వెళ్లి నీళ్లు తాగాడు తాను.

ఈ వేళ రమణమూర్తి నవ్వు ఇవన్నీ జ్ఞాపకం చేసింది తనకి. అతన్ని చూస్తుంటే కోపం మాత్రం రావడం లేదు, ఎందుకనో. కానీ, ఈర్ష్య, అతన్ని బాధిస్తోంది.

"పద, కాఫీ తాగుదాం!" అన్నాడు రమణమూర్తి.

అప్రయత్నంగా జేబులో చెయ్యి పెట్టుకున్నాడు రామనాథం. అతని గుండె జల్లుమంది. బట్టల దుకాణంలో ఇచ్చిన చిల్లర అరవై రూపాయలు తన జేబులో ఉన్నాయి.

ఆమెకి అవసరం వస్తే? ఆమెకు ఇవ్వడం మరిచి దాచాడు తాను. ఆమె తిన్నగా ఇంటికి వెళ్లి ఉంటే పరవాలేదు కానీ, మరేమైనా కొనదలుచుకుంటే?

మరుక్షణంలో అతనికి సంతోషం కలిగింది ఆ పొరపాటు వల్ల... సామాన్యంగా అయిదారు రూపాయలకన్నా తన దగ్గర ఉంచుకునే అలవాటు లేదతనికి. కానీ, ఈ వేళ రమణమూర్తి దగ్గర పరాభవం జరగకూడదు. దైవాన్ని అభినందించాడు రామనాథం.

"పద!"

"కారు తీసుకువెడదాం!" అన్నాడు రమణమూర్తి గడియారం చూస్తూ.

రామనాథం ఎదురుగా ఉన్న టవర్ క్లాక్ చూశాడు. ఏడు దాటుతోంది... ఆమె తనకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటుంది.

కానీ...

"ఏం గడియారం చూసి అలాగ అయ్యావు? భార్యగారు దెబ్బలాడతారా?" అన్నాడు లైట్ హౌస్ సినిమా వైపు దారి తీస్తూ రమణమూర్తి.

"అబ్బే, అలాంటిది కాదు!" అన్నాడు.

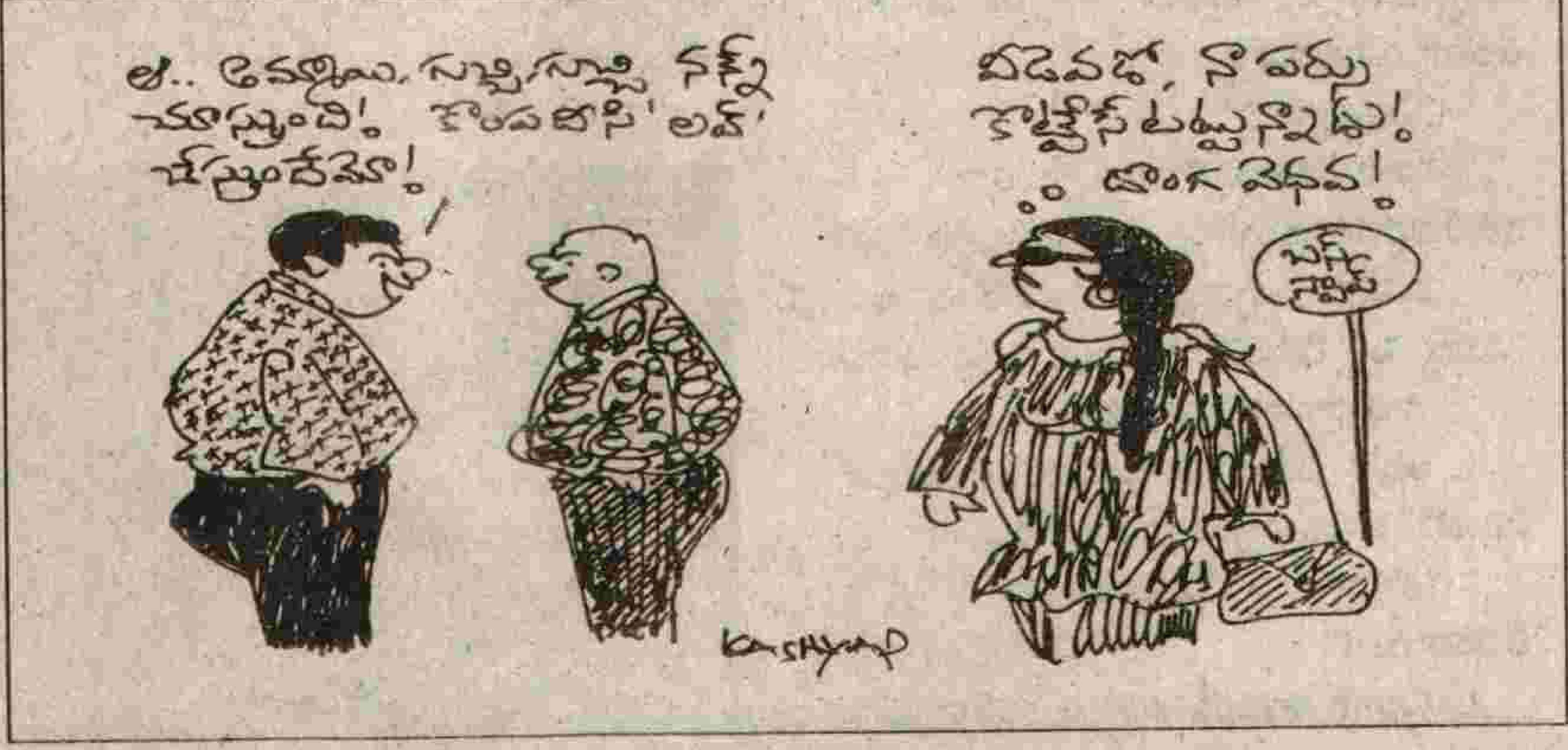

ఈసారి మందహాసం చేసి రమణమూర్తి, "అవును, ఆవిణ్ని చూసి అలాగే అనుకున్నాను. అద్భుతమైన అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకున్నావోయ్!" అన్నాడు.

తెల్లబోయి చూసి, "నువ్వెప్పుడు చూశావు?" అన్నాడు రామనాథం.

"ఇందాకా నువ్వు ఆమెను సాగనంపుతూంటే చూశాను."

వెయ్యితలపులు ఒక్కసారిగా వచ్చాయి రామనాథం మనస్సులో. కానీ, ఉషను తలుచుకోగానే అతని ముఖంలో విచిత్రమైన కాంతి వచ్చింది.

"ఉష చాలా అద్భుతమైన అమ్మాయి..." అన్నాడు చివరికి.

"ఎంత చక్కటి పేరు!"

ఆ ఆనందంలోనించి వాస్తవికతలోకి అతను వచ్చేసరికి రమణమూర్తి లైట్ హౌస్ సినిమాకు ఎదురుగా పార్క్ చేసిన పెద్ద ఫోర్డ్ కారు తలుపు తీసి "కూర్చో!" అని అతన్ని ఆహ్వానించాడు.

"ఎంత బాగుంది నీ కారు!" అన్నాడు అప్రయత్నంగా రామనాథం.

"ఆ! కస్టమ్ మోడల్. ఎక్కడికి వెడదాము?"

"ట్రింకాస్‌కి పద!"

"అంతకన్న క్వాలిటీయే బాగుంటుంది!"

"రెండూ అక్కడేగా! క్వాలిటీయే సరి!"

ఎంతో మృదువుగా, నిశ్శబ్దంగా కారు అయిదు నిమిషాల్లో పార్క్ స్ట్రీట్ చేరుకుంది. ఇద్దరూ క్వాలిటీ హోటల్లోకి నడిచారు.

విచిత్రంగా ఉంది రామనాథం పరిస్థితి. ముందర అతనికి రమణమూర్తి ఉషను చూసి పొందిన ఆశ్చర్యం ఎంతో సంతృప్తిని కలగజేసింది. కానీ అతని కారు చూశాక అతనికి ఆ సంతృప్తి తగ్గిపోయింది.

మెనూ జాగ్రత్తగా చూసి, బీఫ్ సాండ్విచ్, పకోడా, ఐస్‌క్రీమ్స్, కాఫీ ఆర్డరు చేశాడు రమణమూర్తి.

"చాలా అదృష్టవంతుడివి, రామనాథం! నిన్ను గురించి ఎప్పుడు తలచుకున్నా, నీ సౌమ్యత, నీ మంచితనం జ్ఞాపకం వస్తాయి. అప్పుడే అనుకునేవాణ్ని నువ్వు బాగా పైకి వస్తావని!" అన్నాడు పకోడా తింటూ రమణమూర్తి.

"నీకన్నానా?"

"నాది ఏముందిలే, బాధ లేకుండా గడిచిపోవడం తప్ప!"

'మస్తుగా ఉన్నవాళ్లందరికీ ఇదే రోగం' అనుకుని, "నువ్వు పెళ్లి చేసుకోలేదా?" అన్నాడు రామనాథం.

రామనాథం! అనేక సమస్యల వల్ల..."

'అవున్లే, నీకు ప్రేమ వ్యవహారాలు తక్కువ ఏమిటి?' అనుకున్నాడు రామనాథం.

"త్వరగా పెళ్లి చేసుకుంటే అవే తీరుతాయి!"

"నీలాగా అందరికీ అదృష్టం కలిసిరావద్దూ! ఉష లాంటి భార్య దొరకడం చాలా అదృష్టం..."

సంభాషణ ఉష మీదకి నడవడం సహజంగానే ఇష్టం లేదు రామనాథానికి. మాటలు తప్పించి, "నీ కారు చాలా గొప్పగా ఉంది, రమణమూర్తీ!" అన్నాడు.

"వ్చ...!" అన్నాడు నిర్లిప్తంగా రమణమూర్తి.

నలభై రెండు రూపాయల ఎనభై ఆరు పైసలు బిల్లు వచ్చింది.

రమణమూర్తి బిల్లు తీసుకోబోయాడు. కానీ, పీకపోయినా అతన్ని బిల్ తీసుకోనివ్వదలచుకోలేదు రామనాథం. బలవంతాన బిల్లు తీసుకుని, ఐదు పదీ రూపాయల నోట్లు పడేసి బయటికి నడిచాడు రమణమూర్తితో.

"సిగరెట్ కావాలా?!"

"పద!"

అర పాకెట్ తీసుకుని అతని కొకటి ఇచ్చి తానొకటి తీసుకున్నాడు రామనాథం.

"పద, నిన్ను డ్రాప్ చేసి వస్తాను!" అన్నాడు కారు దగ్గరకి వస్తూ రమణమూర్తి.

కొంచెం గాభరా పడ్డాడు రామనాథం. రమణమూర్తిని ఇంటికి తీసుకువెళ్లడం అతనికి ఏమీ నచ్చలేదు. ముఖ్యంగా, ఉష మీద అతని ఉద్దేశం విన్నాక.

"ఎందుకూ?... నేను నడిచి వెళ్లిపోతాను. ఈ మహాపట్టణంలో నడవడం అంటే నాకు చాలా సరదా!"

రమణమూర్తి అట్టే బలవంతం చెయ్యలేదు. కారు స్టార్టు చేసుకుని, రామనాథానికి సలామ్ చెప్పి వినురుగా వెళ్లిపోయాడు.

అటే చూస్తూ కొంచెంసేపు నిలబడి నడక ప్రారంభించాడు రామనాథం. రమణమూర్తి చేసిన సలామ్ అతన్ని ఆకాశానికి ఎత్తేసింది. ఉషను గురించి అతడు చెప్పిన మాటలూ అతన్ని ఎంతో సంతోషపెట్టాయి. ఇంతకాలం తరువాత రమణమూర్తి మీద పగ తీరింది తనకి. అతను ఏ ఆలోచనలతో తనను వదిలి వెళ్లాడో తెలిశాక, ఒక వింత సంతోషంతో అతని ఒళ్లు తేలికపడింది.

పార్క్ స్ట్రీట్‌లో నుంచి చౌరంగీరోడ్‌కి వచ్చేసరికి అతని సంతోషం కొంచెం తగ్గింది. ఈ సాయంత్రం ఏభై ఎనిమిది రూపాయలు ఖర్చయింది. ఆ ఖర్చు అయిన ప్రతీ పైసాకీ పూర్తి తృప్తి తనకి రాలేదని కాదు. కానీ...

ఉదయం వెడుతూంటే...

> "ఒక పూలదండ తెప్పించండి." పేషెంటుతండ్రితో అంటూ ఆపరేషన్ థియేటర్‌లోకి వెళ్లాడు డాక్టర్.
>
> "దండ ఎందుకు, తల్లీ?" అమాయకంగా అడిగాడు.
>
> "మరేం లేదు, సార్, ఆపరేషన్ సక్సెస్ అయితే డాక్టరుకు, లేదంటే పేషెంటుకు వేయడానికి... ఇది ఆయన మొదటి కేసు." జవాబిచ్చింది నర్సు, తనూ థియేటర్‌లోకి వెళ్తూ.
>
> ఎ. రాంబాబు, హైదరాబాదు

"బాబుని బడిలో వెయ్యాలి!" అంది కాంతం.

"కొంచెం రోజులుండు!" అన్నాడు రామనాథం.

"ఆ మాటే అంటున్నారు రెండు నెలల నుంచి. ఇంట్లో కూర్చుని పాడౌతున్నాడు!" అంది కాంతం బాధగా.

'అవును. ఇంకో రెండు నెలలు అలాగే అంటాను. ఇంకో సంవత్సరం అలాగే అంటాను!' అనుకున్నాడు రామనాథం. బడిలో వెయ్యడానికి వాడికి బట్టలు కావాలి; పుస్తకాలు కొనాలి; టీచర్‌కి ఇవ్వాలి; ఆ డబ్బులుంటే నీకు హార్లిక్స్ కొందును; కనీసం ఒక్క మందైనా కొందును అనుకున్నాడు రామనాథం. తన దగ్గర ఎప్పుడూ ఉండదు డబ్బు. శేర్‌జీ ధర్మమా అని ఇంటర్ ఫెయిల్ అయినా ఆరువందలు దొరుకుతున్నాయి. ఈ కలకత్తాలో చావకుండా బతుక్కువస్తున్నాడు. ఏం చెయ్యగలడు?

ఏభై ఎనిమిది రూపాయలు!

ఎంత అవివేకం! రేపు ఉదయం పట్టుకువెళ్లి పూర్తి సొమ్ము ఇవ్వకపోతే ఉషాదేవి ఏమంటుంది? తనకంత గర్వం దేన్ని చూసుకుని? అదృష్టం కలిసి వచ్చి ఐశ్వర్యంలో తులతూగుతున్న రమణమూర్తితో తనకు పోటీ ఏమిటి?

పి.జి. హాస్పిటల్ దగ్గరకి వచ్చేసరికి అతను పూర్తిగా కుంగిపోయాడు. ఎంత దారుణమైన పని చేశాడు తను! తన బ్రతుక్కి నాలుగు రూపాయల సిగిరెట్లేమిటి?

బరువుగా జేబులో ఉన్న సిగరెట్ పాకెట్ కాలవలోకి విసిరాడు రామనాథం. ఆ చేష్టలో అతనికి తన మీద కలిగిన అసహ్యం అంతా కేంద్రీకరించింది.

'నీ అంత అవివేకి లేడు రామనాథం! నీ అంత నీచుడు లేడు. ఏ ముఖంతో కాంతం మాటలకు జవాబు చెబుతావు? ఏ ముఖంతో బాబును ఎత్తుకుని బుజ్జగిస్తావు? రేపు ఏం సమాధానం చెబుతావు? ఈ ఉద్యోగం ఊడితే ఏం చేస్తావు?' అని తనని తానే నిందించుకున్నాడు రామనాథం. అతనికి రమణమూర్తి మీద విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. ఆ కోపం తన పరిస్థితిని తలుచుకున్న సిగ్గుతో ఏడుపు వచ్చేలాగ చేసింది. బరువుగా నడిచి నడిచి నేరస్తుడిలాగ, బయటికిరాని ఏడుపుతో ఇంటికి చేరాడు రామనాథం.

'ఉషాదేవిని బ్రతిమిలాడాలి శేర్‌జీతో చెప్పవద్దని...' అనుకున్నాడు ఇంట్లో కాలుపెడుతూ.

000

రమణమూర్తి గడియారం చూసుకున్నాడు. ఎనిమిదిన్నర కావస్తోంది. ఇంక సినిమా అయిపోతుంది.

కాలుస్తున్న బీడీ పారేసి, సీటు కింద నుంచి ఖాకీ కోటు తీసి తొడుక్కుని, అద్దంలో ముఖం చూసుకుని నిట్టూర్చాడు అతను. మళ్లీ వెనువెంటనే టోపీ సరిచేసుకున్నాడు.

'మేమ్ సాహెబ్ ఇంక వచ్చేస్తుంది! సినిమా వదిలేశారు!'

■